

Arrest

nr. 152 691 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. ROBERT en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 januari 2015 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Bevel om het grondgebied te verlaten.

De heer, die verklaard te heten(1)
(..)

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2)' tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.01.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

x In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar in volgende gevallen:

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, welke hem werden betekend op 10.06.2013 en 29.11.2013.

Gezien betrokkene halsstarrig blijft weigeren gevolg te geven aan bovenstaande bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt een inreisverbod van 2 jaar gegeven.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 8°, 39/79, § 1, eerste lid en tweede lid, 8°, 62 en 74/11, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...)

III. MIDDELEN

Enig middel, genomen uit de schending van artikelen 1, 8°, 39/79, §1, eerste lid en tweede lid, 8°, 62 en 74/11, 81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Eerst onderdeel

Artikel 1, 8° van de wet luidt als volgt:

Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

(...) 8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;

Artikel 39/79, §1, eerste lid en tweede lid, 8° luidt als volgt:

§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :

(...)

8° (elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;)

Een inreisverbod kan alleen genomen worden wanneer de vreemdeling het voorwerp wordt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient echter tegelijkertijd met huidig verzoekschrift een verzoek tot nietigverklaring van zijn bijlage 20 in.

Dit beroep heeft krachtens artikel 39/79 een schorsende werking. Het inreisverbod is aldus ten minste voorbarig aangezien, op het moment dat die beslissing genomen werd, verzoeker nog de mogelijkheid had een schorsend beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten in te dienen.

De bestreden beslissing schendt bijgevolge artikelen 1, 8° en 39/79 van de wet.

Tweede onderdeel

Artikel 74/11, §1 van de wet luidt als volgt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De twee vroegere beslissingen tot verwijdering zijn uit de juridische orde verdwenen, aangezien verzoeker op 7.7.2014 opnieuw in het bezit van een bijlage 19ter gezet werd en nadien een attest van immatriculatie ontving.

Dat de afgifte van een attest van immatriculatie de vroegere bevelen om het grondgebied te verlaten uit de juridische orde laat verdwijnen, vormt de constante rechtspraak van uw Raad en werd nog in een arrest 138.300 van 6.2.2015 herinnerd:

(...)

Het feit dat dat de bestreden beslissing gemotiveerd is door het bestaan van twee maatregelen die uit de juridische orde verdwenen zijn heeft als gevolg dat de bestreden beslissing slecht gemotiveerd is en artikelen 62 en 74/11, §1 van de wet schendt.

(...)"

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Zij verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing, verwijzende naar artikel 74/11, § 1, tweede lid bepaalt dat een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van twee jaar waarbij erop gewezen wordt dat verzoekende partij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en meer bepaald: "Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, welke hem werden betekend op 10.06.2013 en 29.11.2013. Gezien betrokkene halsstarrig blijft weigeren gevolg te geven aan bovenstaande bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt een inreisverbod van 2 jaar gegeven".

2.3. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift onder meer als volgt: "De twee vroegere beslissingen tot verwijdering zijn uit de juridische orde verdwenen, aangezien verzoeker op 7.7.2014 opnieuw in het bezit van een bijlage 19ter gezet werd en nadien een attest van immatriculatie ontving.

Dat de afgifte van een attest van immatriculatie de vroegere bevelen om het grondgebied te verlaten uit de juridische orde laat verdwijnen, vormt de constante rechtspraak van uw Raad en werd nog in een arrest 138.300 van 6.2.2015 herinnerd: (...) Het feit dat dat de bestreden beslissing gemotiveerd is door het bestaan van twee maatregelen die uit de juridische orde verdwenen zijn heeft als gevolg dat de bestreden beslissing slecht gemotiveerd is en artikelen 62 en 74/11, §1 van de wet schendt."

2.4. De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen als volgt: "In een tweede onderdeel bij haar enig middel voert de verzoekende partij aan dat de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer verdwenen zijn, ingevolge de afgifte van een AI in het kader van de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging op 07.07.2014. Verweerder laat evenwel gelden dat de afgifte

van een attest van immatriculatie geenszins impliceert dat eerdere bevelen uit het rechtsverkeer zouden verdwijnen, gelet op het feit dat een dergelijk attest van immatriculatie louter in afwachting van een beslissing ten gronde nopens de aanvraag tot gezinshereniging overeenkomstig de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet afgegeven wordt. Uit de bepaling van artikel 52 van het KB dd. 08.10.1981 blijkt inderdaad onmiskenbaar dat dat een attest van immatriculatie slechts een periode van illegaal verblijf dekt, gedurende de periode waarin de aanvraag tot gezinshereniging hangende is en louter in afwachting een beslissing door de gemachtigde (...)". Zij verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad van State.

2.5. Met betrekking tot het gevoerde verweer dat een attest van immatriculatie geen verblijfstitel betreft, en dat dit document niet betekent dat de bezitter ervan recht heeft op verblijf, dient te worden vastgesteld dat het feit dat een vreemdeling in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie, overeenkomstig artikel 52, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 inhoudt dat deze vreemdeling ingeschreven is in het vreemdelingenregister en dat dit attest van immatriculatie een geldigheidsduur van zes maanden heeft, te rekenen vanaf de aanvraag. Het betreft weliswaar geen definitief verblijfsrecht doch wel een tijdelijke verblijfsmachtiging in afwachting van de definitieve beslissing van de verwerende partij aangaande de ingediende verblijfsaanvraag. Gelet op deze tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister, kan de verwerende partij niet zomaar aanvoeren dat een attest van immatriculatie geen volwaardig, weliswaar tijdelijk, recht geeft op verblijf. De Raad stelt vast dat de bijlage 19ter dateert van 7 juli 2014 en zich in het administratief dossier bevindt. Het is bovendien niet betwist dat de verzoekende partij op dat moment in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie (AI), dat een tijdelijke verblijfsmachtiging uitmaakt. In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt in de nota, heeft dit voor gevolg dat verzoekende partij legaal op het grondgebied verblijft tot zolang er geen beslissing ten gronde volgt. Zij kon derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevond op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Immers, een attest van immatriculatie, zelfs indien dit maar een voorlopig en precair verblijfsrecht inhoudt, is incompatibel met een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 ; RvS 18 december 2014, nr. 229.610). Nu verzoekende partij vanaf het ogenblik van de afgifte van het attest van immatriculatie niet meer het voorwerp kon uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat het onjuist is dat verwerende partij ter motivering van het inreisverbod verwijst naar bevelen om het grondgebied te verlaten die zij niet heeft uitgevoerd nu zij nadien in bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie.

De verzoekende partij maakt een schending van de motiveringsplicht op dit punt dan ook aannemelijk.

2.6. Het middel is in de besproken mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde tot afgifte van een inreisverbod van 8 januari 2015, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER